

talamees Siimon metsast tagasi. Wäsinud, tuhus ta oma foormaga litsast jalgteed mööda edasi ja tahtis praegu jäägri Hindrikli majast mööda minna, et üle jõe silla loju pöörata.

„Pea tinni!“ hüüdis jääger ja joossis hirmja wande ja lisaga wanamehe järele, „kust ja wana waras need puud oled võtnud? — Need on minu omad!“

Wanamees ehutas. „Need puud ei ole mitte warastatud,“ fogeldas ta.

„Ara waleta, wanamees,“ ütles jääger, „eile alles raiusin ma ülemal messas puud ja panim sinna humilusse; seal oled sa neid toonud; too aga need siia!“

„Mina olen neid metsast maaest forjanud, nõnda kui õigus ja luba on,“ vastas Siimon.

„Sa waletad wana halpea!“ ütles jääger, „too aga puud siia!“ —

„Teie näate ju,“ ütles wanamees, „et need ei ole raiutud puud, waid aga maaest forjatud wettind tombud ja kruvand ofsa türid, mis tuul mahajanud.“

„Mind ei sa ja oma wasega petta;“ Karjus jääger, warastand oled sa neid jah!“

Seal tiefus ta punktibu ilmaarmuta wanamehe seljast ära ja viskas ülevest silla pealt alla sügava jolle, laenete mängiks. „Niiud on see riid

otsas,“ ütles ta hirvitates ja läts toredaste sammudes loju. Wanamees waatis märja silmadega tappa järele ja põoris siis öhkades ja kuriwa meelega loju minema.

Mõne päeva pärast läksivad ilmad sojemaks; sumi hakkas sulama, wesi hakkas jões töusma ja jääd lagunema. Sunre väe ja jõuga wiis wesi suuri jääpankasi edasi ja tiefus tallastelt puud, passa, laudu ja mis aga lättel sai ja wiis neid suure mürisemise ja lohinaga allla poole. Suured jääpangad ajasivad hirmja väe ja jõuga ülestõisse peale ja tätsivad altpoolt jõe põhjani täis, aga illa tulili unsi hirmja raljumise ja lohinaga wahutates tappa peale, mis määratuma tantmi wee ja jändele ette laswatas, mis läbi wesi peal pool hirmastesse töusis.

Seal tuli ülemal nimetatud jäägri poeg Willem linnast ja tahtis silla üle minna. Aga hirmja suure wee ja jää pankade pärast, mis silda wastu põrutastivad, et see wabises, hakkas ta lartima ja wärismeta ja ei julgend silla peale minna. Wana Siimon, kes sel torral jõe kaldal oma paati parandas, andis taale nõu, mitte oma liia julgusega enesele meelega kahju teha, et nõnda, kui praegu, surma ja elu wachel, hakkaks üle silla minema. Õsa Hindrek aga waatis seda lugu lottu pealt ja nägi